

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 46. Schisma Cluniacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

incedentem, ut Ostiarius, subeuntem li-
 mina, dure repelleret, inquit, *jam diu*
ante ceteri mendici intrarunt, te vero no-
bilissimorum virorum vestigia premere
non decet. Tunc vero qui ultimi ingre-
 diebantur, clamare & Ostiarium increpa-
 re: *Miserrime stolo! quid agis? hic est*
Episcopus noster, Dominus tuus. Mox-
 que illum, cum pudorem non ferret, fu-
 gientem Norbertus revocat, & subridens,
nihil est, inquit, quod timeas, frater mi!
tu enim melius me nosti, quam omnes alii,
qui me indignum in hoc magnificentum pala-
tium intrare compellunt. Tum Norber-
 tus, consecratus, Ecclesiam Magdebur-
 gensis annis octo rexit.

§. XLVI.

Schisma Cluniacensium.

At Petrus Mauritius vix annis tribus
 Abbatia Cluniacensi præfuerat, cum
 in illo Ordine Schisma non sine scandalo
 exortum est. Pontium enim, in Palæ-
 stina commorantem, brevi illius Regio-
 nis tædium subiit; ergo in Italiam redit,
 & Romam devitans in Episcopatu Tarvi-
 senci substitit, ubi parvum monasterium
 condidit. Sed nec ibi diu versatus in
 Franciam reversus est; dum interim ejus
 fautores vulgant, Pontium virum esse
 merito Sanctis adnumerandum, qui amo-
 re pœnitentiæ vinculis ferreis brachia

saecul. XII.
 A.C. 1126.

Petr. II. mi-
 rac. c. 12.

Petr. Pictav.
 Paneg. Bil.
 Clun. p. 613.

Hist. Eccles. Tom. XVI. O o sua

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

sua constringeret, se se inedia conficeret, continuo oraret, & omnis generis morbos curaret. Hoc rumore præmissio, occasione usus, cum abesset Petrus Abbas, quem aliqua Ordinis negotia in Aquitania detinebant, licet se Cluniacum petere negaret, sensim tamen ad illud monasterium propius accedebat. Tum comitantibus quibusdam monachis fugitivis & Laicis armatis ad portas monasterii inexpectatus adest, & Bernardum Priorem, senem venerabilem, expellit. Tum monachis in diversa sparsis ipse cum omnibus suis, quos inter etiam mulieres irrepperant, Domum totam occupat.

Pontius, Cluniaco ita in suam potestatem redacto, quotquot ibi remanserant, tum minis tum tormentis ad præstandum sibi fidelitatis iuramentum coegit, recusantes vel ejecit, vel arcto carceri inclusit. Cruces, calices, Reliquiarum arcas, conflare iussit, unde maximam auri vim expressit, atque militibus suis, id est, vicinis Dynastis, & quoscumque impune latrocinandi spe in suas trahere partes poterat, stipendia numeravit. His subdiis Arces & prædia Monasterii aggressus, omnia flammis vastavit, quod bellum, tota æstate anni millesimi centesimi vigesimi quinti, ab initio Quadragesimæ usque ad Festum S. Remigii, tenuit. Bernardus vero Prior, & Monachorum præci-

præcipui, se se ut poterant in locis muni-
tis tuebantur.

Sæcul. XII.

A.C. 1126.

c. 13.

Honorius Papa, re comperta, Cardi-
nalem Petrum de Fontanis Legatum suum
in Franciam misit, qui cum Hubaldo Ar-
chiepiscopo Lugdunensi Pontium & Pon-
tianos, nam ejus Sectatores ita vocaban-
tur, terribili anathemate feriit. Postea
vero Papa partes in judicium præstituta
die vocavit, & Petri Abbatis quidem Fau-
tores illico paruerunt, ipse quoque Ro-
mam petiit, & inter omnes Ordinis sui
Priores Matthæum, Priorem S. Martini
de pratis, itineris socium sibi delegit.
Pontius quoque licet invitus, cum suis
Romam perrexit, & præfixa die ad judi-
cium venire jussus est. Quia autem
excommunicationis censura innodatus
erat, & secundum præscripta Canonum
in judicio stare non poterat, misit Pon-
tifex, qui suo nomine juberent, ut con-
grua pœnitentia exhibita tot flagitia de-
leret, & absolveretur, priusquam audi-
retur. Respondit Pontius; nemini mor-
tali in hoc orbe terrarum ipsum ex-
communicandi jus & potestatem esse, qua
solus S. Petrus in cælo existens gauderet.
Summus Pontifex multo magis offensus,
& tota Roma, inaudita audacia commo-
ta, Pontium ut Schismaticum abominata
est. Tum Papa missis nunciis ad illos,
qui cum Pontio erant, an saltem ipsi pœni-

O o 2 niten-

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

nitentiæ signa, ob peracta tanta flagitia edere vellent, obtemperantes habuit; nam ad Palatii postes venerunt nudis pedibus, & reos se esse confessi, ab Excommunicationis pœna liberati sunt. Tum causam suam dixerunt nullo argumento, quod in rem suam esset, omisso. Contra Matthæus Prior pro Petro Abbate contra Pontianos viriliter peroravit. At Pontifex, utraque parte audita, cum tota Curia Romana surgens, ad conclave de re tanta cum paucis consultaturus, se proripuit. Diu deliberatum est; deinde autem post elapsum aliquot horarum spatium, cum omnibus Præsulibus rediens, & sedem suam repetens, Episcopum Portuensem sententiam recitare iussit, quod ipse peregit in hæc verba: *Sancta Romana Ecclesia ab omni dignitate & munere Ecclesiastico Pontium Invasorem, Sacrilegum, Schismaticum & excommunicatum, in perpetuum deponit, atque Monasterium Cluniacense, monachos subiectos, & omnia ad Monasterium pertinentia Abbatii præsentis, per nefas spoliato, restituit.*

Sententia pronunciata, qui ab Abbate Petro defecerant, ad officium redierunt, & uno momento extinctum est schisma. Pontius obstinato animo rebellis jubente Pontifice turri munitæ includitur. Et ecce, vix pauculis diebus elapsis

psis Franci omnes tam monachi quam ^{Sæcul. XII.}
 ejus familiares morbo fontico, Romæ ^{A.C. 1126.}
 grassante, corripuntur, & Petrus Abbas ^{Order. l. II.}
 quidem evasit, sed Pontius & corporis & ^{p. 872.}
 animi ægritudine consumptus vigesima
 octava Decembris animam exhalavit;
 quamvis autem sæpius monitus, pœni-
 tentiæ signa nulla edidisset, nihilominus
 Papa, ut famæ Monasterii Cluniacensis
 parceret, honorifice sepeliri eum jussit.

§. XLVII.

Matthæus Cardinalis.

Matthæum Priorem, causa strenue per-
 acta domum repetere cogitantem,
 Honorius Papa Romæ detinuit, ejus ope-
 ra usurus in Ecclesiæ regimine, eumque
 Episcopum Albanensem consecravit. Is
 parentibus generis nobilitate conspicuis
 natus, in provincia Remensi, adolescens
 Clericis Ecclesiæ Laudunensis adscriptus,
 Rudolpho Viridi, tunc ut conjectura est,
 studiis literarum vacanti, & thesauro Ec-
 clesiæ Remensis Præfecto, socium se ad-
 junxit. Exinde cum Rudolphus ad Ar-
 chiepiscopatus honorem evectus fuisset,
 non passus est ab eo divelli Matthæus, &
 aliquamdiu Ecclesiæ Remensis Canoni-
 cus, Præfule ob morum affinitatem caris-
 simus, fuit. Sed optimus juvenis in ce-
 teris Sodalibus deprehendens, ferme ul-
 timam esse Religionis curam, sincerita-

c. 14.

c. 4. 5r

c. 6r

O o 3

tem